

Telegraful

Organ național-bisericesc

Onor. «Asociațiunea»

2 ex. (Of.)

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 130 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză
Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor:

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, str. Mitropoliei 45

Solia Păresimilor

Am intrat în postul sfințelor Paști: «Ușile pocăinței» s'au deschis, ca și altă dată. Cine intră azi cu hotărârea mortificării trupului pentru desrobirea sufletului din dragoste fierbinte de Dumnezeu și de împăcare cu deapropo-pele său?

Altă dată lumea creștină tăbăra înaintea «Ușilor pocăinței» și se înșirua pe puntea cea strâmtă ca să străbată pe malul sfintei înfrânări, al umilinței, al inimii zdrobite prin rugăciune, pocăință și atingere de Dumnezeu.

Erau obiceiuri sacre și practice religioase cu rosturi pline de înțeles tainic. Mai ales la sate rigoarea postului o păziau bătrânii cu scrupul eroic.

Dar azi s'au păgănit și cei dela sate.

Scopul interior al unui obicei e ca chiriașul unei locuințe. Când chiriașul se mută din casă, locuința se păraginește. Pereții devin câmpuri, în care paiangeni își întind pânzele lor, ușile se deschec, ruginesc țiginele, iar ferestrele se sparg. Astfel degenerază obiceiurile vechi, când scopul pentru care s'au iscodit dispare din conștiința oamenilor.

Astfel de case păraginite bântue conștiințele lumii de azi. Să căutăm însă o casă pentru Părsimi.

În camera săracă și strâmtă a unui sihastru altfel se simte omul decât în saloanele bogăților.

— Ce te-a făcut să te retragi aici, în acest cuib sărăcăcios, cu pereții goi, cu scândurile patului acoperite de rogojină?

Și-ți va răspunde așa:

— Din două motive am ales această viață aspră, în semn de pocăință pentru păcatele mele, și pentru că lăpădând orce amăgire proprie, trăiesc în umilință. Ele mă sprijinesc în viața cea nouă de atingere cu Dumnezeu. Revărsarea de sus ocolește pe omul plin de sine însuși.

Această experiență a călugărului caracterizează evoluția sufletească a fiecărui om.

Nimenea nu poate deveni mai bun fără să treacă prin ușile pocăinței, lepădându-se de patimă și deșertăciune. Ear acestea trebuie învinse și biruința vine prin luptă lăuntrică.

Biruința lăuntrică se exteriorizează prin umilință.

Filosofia postului e înfrânarea poftelor și a plăcerilor spre a pătrunde în suflet binecuvântările lui Dumnezeu. E renunțare la tot ce poate dori omul: trai bun, bogăție, societate, artă, muzică. Sânt vremuri când anume experiențe profunde, umilința pocăinței respinge astfel de bunătați.

Viața solitară, petrecută în tăcere, în sobrietate, și simplitate ne face să simțim cât sântem de mici înaintea lui Dumnezeu și ce har dumnezeesc sălășuește în umilință.

Când examinăm viața oamenilor de azi, rămănem adeseori mirați, pentru că ne copleşesc lucrurile neînsemnate, iar ideile mari ne preocupă atât de rar.

Explicația adevărată nu e că nu vrem să cugetăm, ci pentru că trupul nostru absoarbe toată grija noastră și eul nostru e centrul de gravitație al vieții noastre.

Dar când în centrul vieții e Mântuitorul, cu exemplul Lui, cu lupta și cu învingerea Lui, creștinul are toate condițiile renașterii.

Să ne străduim în aceste săptămâni prin înfrânare și liniște să cunoaștem datoriile responsabilității noastre și de câte ori sântem falși înaintea lor.

Să punem stavilă vieții de huzur, ca să dovedim că n'a perit de tot simțul rușinei, al pocăinței și al fricei. Respectând vechile obiceiuri sacre al Păresimilor, să arătăm că viața își păstrează și în generația de azi solemnitatea de odinioară, groaza de păcat și strădania spre pocăință.

Ca Dumnezeu să vadă, că păcatele n'au înecat conștiința și sântem capabili de penitență și de renaștere.

T. S.

Inmormântarea lui Dr. Augustin Dumitreanu

În numărul ultim al ziarului nostru am adus la cunoștința cetitorilor trecerea la cele eterne a Drului Augustin Dumitreanu.

Corpul neînsuflețit al regretatului defunct a fost așezat într'un sicriu de metal și pus pe catafalc în casele proprii. Pe sicriu erau depuse un număr mare de cununi de flori naturale din partea membrilor familiei și a prietenilor defunctului, iar I. P. S. Sa Mitropolitul nostru a depus o splendidă cunună de flori naturale cu funde violete purtând inscripția pe una: Neuitatul binefăcător Dr. Augustin Dumitreanu pe a doua: Mitropolia ortodoxă a Ardealului.

Pentru viața sa laborioasă, pentru faptele și ultimele sale dispozițiuni prin care s'a făcut pildă vie, nouă celor de astăzi și generațiunilor viitoare ale poporului nostru, I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae*, a ținut să dea cinstea cuvenită răposatului, oficiind însuș prohodul. Spre acest scop a plecat Sâmbătă în 8 Martie a. m. însoțit de consilierii Dr. Vasile Bologa și Dr. George Proca la Șard.

Ritualetle prescrise s'au început la ora 2 p. m. din partea I. P. S. Sale Mitropolitului, asistat de consilierii amintiți, revizorul eparhiei Clujului Dumitru Antal, protopopii: Alex. Baba și Florian Rusan din Alba-Iulia, preoții din jur: N. Muntean, P. Circo, I. Gheaja, P. Fodoreanu și diaconul bisericii noastre catedrale Ioan Dinu. Cântările funebrele le-au executat cu toată preciziunea corul Academiei noastre teologice condus de prof. Candid Popa.

Pe un timp admirabil de primăvară, serviciul funebral s'a oficiat în spațioasa curte a tusculanului răposatului, fiind prezenți toți membrii familiei transpusă în adânc doliu, toți locuitorii comunei, ai cărui ocrotitor și sfătuitor a fost răposatul în întreaga lui viață, și a unui mare număr de intelectuali din Alba-Iulia și jur.

După terminarea serviciului divin I. P. S. Sa cu vocea-i sonoră și puternică a rostit o mișcătoare cuvântare.

Pornind dela cuvintele Sf. Scripturi: „*Omul cel vrednic de credință, cu multe se va binecuvânta*“ (Pilde 28, 20), a arătat legătura dintre credință și binecuvântare, care s'a dovedit și în viața lui Dr. Augustin Dumitreanu.

Născut în Șard în a. 1852, din părinți țărani, aparținători bisericii ortodoxe cu întreaga comună, a primit drept moștenire trei mari daruri: sănătate trupească, o minte trează și hărnicie încercată de înaintașii săi pe glia strămoșească. După ce a trecut prin școala primară a satului, cu această singură zestre de acasă a plecat la liceul din Alba-Iulia, de aici la Oradea-Mare și pe urmă la universitatea din Budapesta, susținându-se prin lecțiile ce le dădea altora și prin munca sa. În anul ultim al liceului și în decursul studiului său academic i-a venit mult în ajutor bursa ce o primise dela fundațiunea Gojdu, de curând înființată. Recunoștința pentru acest ajutor îl va fi determinat să imiteze pilda marelui său binefăcător, punând și adormitul în Domnul temelie unei fundațiuni pentru burse pe seama tineretului ortodox, care astăzi s'a ridicat la suma de Lei: 800.000.

Ca medic în Budapesta, adormitul în Domnul și-a îndeplinit profesiunea cu pricepere și devotament, câștigându-și lauda superiorilor săi cari i-au încredințat și misiuni speciale, ca cele din județele Maramurăș și Năsăud pentru combaterea epidemiilor.

Deși a trăit între străini, totuș a rămas neclătit în simțimintele sale calde către biserică sa strămoșească și către neamul său. Dumnezeu l-a binecuvântat cu o familie frumoasă, crescută în dragostea de lege și neam; i-a dăruit o viață lungă și plină de mulțumiri și după ce a trecut la pensie și s'a întors să locuiască în pământul nașterii sale, l-a în-

vrednicit să vadă înfăptuirea idealului unității naționale politice a poporului românesc.

În anii trecuți venind la credința mea, mi-a comunicat intenția sa de a înființa o fundațiune, din averea sa agonisită cu multă cruțare, pe seama fiilor bisericii noastre. Această fundație, care-i poartă numele, va vorbi generațiilor viitoare de bunul român Dr. Augustin Dumitrescu, crescut cu greutate la școli și gata de jertfă pentru așura altora agonisirea lumii și culturii.

Am venit să fac rugăciuni pentru sufletul lui; am venit să exprim condolențe îndureratei sale soții, fiilor, ficei și ginerelui său, cărora răposatul le lasă un nume bun; am venit să arăt cât de mult prețuiește biserica pe fiii săi tari în credință, neșovăitori în dragoste și gata de jertfe întru a face bine.

Bindecuvântând rămășițele lui pământești, rog pe bunul Dumnezeu să așeze sufletul robului său Augustin în coiturile dreptilor. Veșnică să fie amintirea lui.

Cuvântul arhieresc, redat în liniamente generale, a făcut adâncă impresie asupra marelui asistente.

După terminarea vorbirii și sărutarea sfintei cruce, convoiul se pune în mișcare.

În fruntea convoiului un țaran pe o periniță de catifea purta decorațiile defunctului, apoi purtătorii cununilor, corul, preoțimea celebrantă; urma sicriul așezat pe un car tras de șase boi; după sicriu membrii familiei, intelectualii și poporul.

Dela locuința răposatului până la locul de odihnă s'au făcut 3 stări.

Ajunși la cripta familiară, zidită în mijlocul viei sale, I. P. S. Sa citește molitva de deslegare, iar rămășițele pământești ale regretatului au fost depuse spre vecinică odihnă în sunetul jalnicei cântări «In veci pomenirea lui».

Odihnească cu dreptii.

Cum ne închinăm...

Îi place omului modern să se laude uneori cu religia sa. Spune că se roagă, cercetează biserica și îi convin dispozițiile religioase.

Totuși, prea mult sânt încă de parte, în adâncul sufletului lor, de adevărata religiozitate. Doar viața lor religioasă de multe ori este o simplă activitate mecanică. Au pornit-o într'un fel la junețe, ear acum se mișcă în aceeași cale, — până ce nu se ivește în drum ceva obstacol.

Sânt oameni a căror religie este religia rațiunii; înaintează deodată cu rațiunea și credința lor, — dar nu se lasă cucerii prin convingere religioasă.

La alții, religiozitatea e cerință duioasă a sufletelor. Au trebuință de ea, ca idealismul lor să nu-și piardă terenul și să atârne în aer.

Mai sânt alții, cari numai în clipele calamităților devin religioși și cari, în teama lor superstițioasă, se înfioară de faptul, că întorcând spatele spre puterea cerească, primejdia va cădea asupra lor strivindu-i.

Alți creștini socotesc că Dumnezeu ar fi un fel de razim, de care să se poată sprijini în nevoile și lipsurile vieții. De pildă: S'a îmbolnăvit grav fiul unui cunoscut de-al meu. Nu umblase omul la biserică de îndelungată vreme, stând departe de orice viață religioasă... Când însă fiul său plutea acum între viață și moarte, făcu deodată vot solemn, că: dacă i se va vindeca odorul, va merge la biserică în toată Duminica și în toată sărbătoarea ca cel mai cucernic credincios... Cu alte cuvinte adică, sânt oameni, cari consideră religia mult puțin drept afacere comună, ca toate afacerile.

Aceasta nu e nici decum religiozitate. Omul religios se închină înaintea lui Dumnezeu cu suflet deplin; voința și-o subordonează voii lui Dumnezeu, zicând: Cred Doamne, că Tu ești cu adevărat eternul Dumnezeu. Cred, că Tu ești marea nemărginită, în ale cărei adâncimi nu poate pătrunde raza sufletului omenesc. Cum aș putea să măsur adâncimile și misterele planurilor Tale? Cred că în Tine viez. Cred, că Tu mă porți și susții. Că fiecare schimbare a soartei mele, fiecare fir de nerv, ce se țese în viața mea, în a Ta mână se concentrează. Te preamăresc,

Doamne, Te preaslăvesc pe Tine, Dumnezeul meu! Toate le încredințez Ție, Doamne, și știu, că suferința și bucuria mea n'o pot aduce în mai bune mâni, decât ale puterniciei și Atotbunătății Tale. În Tine mă încred, în Tine sperez. Tu ești fundamentul pe care îmi clădesc viața.

Religiozitatea recunoaște pe Dumnezeu, mărturisindu-și crezul astfel: Te iubesc, Dumnezeul meu etern; Al Tău serv sânt. Ale Tale planuri le realizez, pe care în mine ai voit le realizezi când m'ai chemat la viață. — Conform voii Tale vrem să lucrăm și să construim întreg cursul vieții, ca să putem rezolvi problemele noastre și să ne putem suporta crucea. Avem să venerăm pe Dumnezeu, ca pe-o ființă supremă care stă d'asupra tuturor și care este vigoarea vieții ce o simțim în fiecare acțiune de-a noastră.

Să se deprindă omul nostru modern cu rugăciunea, cum făceau evlavioșii săi înaintași, deșteptând în interiorul său dragostea pentru bine și adevăr, spre mulțumirea sufletescă a lui și a urmașilor, cari așteaptă dela el povățuire și înțeleaptă îndrumare.

Pr. Cpt. Dr. Potcaș Teodor.

Intrunirea blocului românesc.

Partidele de opoziție, împreună cu alți români neînscrși în partide politice, constituind în Sibiu, ca și în alte orașe ale țării, blocul românesc în vederea alegerii dela 14 Martie, au ținut Duminică, în 9 Martie, ora 11 și jumătate, o mare întrunire publică în sala «Thalia».

Au luat cuvântul dnii: Doctor Beu, proclamat președinte al adunării, Dr. Gh. Măcelar, I. Imbăruș, I. Gruiș, dna Eugenia Tordășianu, dnii A. Boiu și Dr. N. Comșa, explicând, la înțeles și cu multe dovezi, de ce la alegerile comunale din Sibiu trebuie să se voteze lista blocului românesc.

Intrunirea a decurs în bună rândueală.

Încercarea, neizbutită, comisă dincolo de ușile salei, de-a tulbura adunarea cu câteva minute înainte de a fi terminată, putea să lipsească. Ceice se simt tari și mari, ar trebui mai ales să respecte libertatea cuvântului.

In memoriam

În comuna Bobohalma, jud. Târnava-mică, situată între frumoase dealuri, acoperite cu vii roditoare și pășuni mănoase, lângă marea biserică ce domină întreaga regiune, își doarme somnul de veci ctitorul și edificatorul ei din 1874, marele proprietar și fost tribun *Nicolae Popp*.

La aniversarea de 100 ani a nașterii părintelui lor, — cu care ocaziune s'a servit părastas, — s'au strâns din toate părțile Ardealului fiicele, nepoții și nepoatele, și prin plecarea genunchilor și prin înălțare de rugăciuni au adus prinos de la-crâmi memoriei tatălui și bunicului, împreună cu întreg poporul din comună, fără deosebire de confesiune, cari își plângeau cu lacrimi sincere pe povățuitorul, ocrotitorul, ajutorul și mângăitorul lor în necazuri și nevoi; asemenea își plângeau și pe animatorul școlii confesionale, pe fiul, vrednic urmaș al tatălui, *Emil Popp*.

După serviciul divin, celebrat de 3 preoți, s'a servit poporului, la conacul familiei, un prânz (pomană) precum și intelectualilor din comună și jur, cari și-au ținut de sfântă datorință ca, împreună cu familia, să comemoreze pe cei decedați.

Mormintele au fost împodobite cu monument și grilaj de fier, iar în memoria decedaților s'a pus bază, din partea familiei, unei fundațiuni în sumă de Lei 10,000 — cu numele: «*Nicolae și Maria Popp*», cu scopul ca fructificându-se și ajungând la suma de 20,000 — Lei, să se folosească dobânda pentru înfrumusețarea bisericii și ținerea în ordine a mormintelor.

La fundație au contribuit fiicele: *Maria Muntean n. Popp, Aneta Zehan n. Popp, Păcățian n. Popp, Valeria Maier n. Popp.*

Nora: Văd. Carolina Popp.

Nepoți și Nepoate: *Nicolae Popp, Octavia Kollar n. Muntean, Gabriela Felszegy n. Zăhan, Eugenia Ciortea n. Maier, Lucia Boroș n. Maier.*

În veci pomenirea lor!

Întregirea guvernului. Demisionând din guvern dnii Dr. A. Vlad și Gr. Iunian, sânt numiți: dl *Ed. Mirlo* ministru al industriei și comerțului, ear dnul *Voicu Nițescu* ministru de justiție.

FOIȘOARA

Cazania dela 1643

Ca preot administrator, am avut prilejul să aflu, între cărțile bisericești ce le are parohia *Zdrapti*, (prot. Zarand, jud. Hunedoara), o carte veche, rară și de mare valoare istorico-literară: «*Cartea românească de învățătură*», sau *Cazania Mitropolitului Varlaam*, tipărită la Iași la a. 1643. — Cartea constată legăturile sufletesti dintre românii de pretutindeni.

Moldova lui Vasile Lupu avea contact prin cărți religioase cu cele mai tainice și mai depărtate biserici din munții Apuseni ai Ardealului, răspândind în felul acesta graiul românesc și simțirea ortodoxă.

Eată calea pe care au comunicat românii de pretutindeni, în toate vremurile. Minunea unității credinței și a limbii ni s'a păstrat prin cuvântul Dumnezeu, scris «pentru ca să înțeleagă fiecare», și cuprins în cărți

de slujbă bisericească și în cazanii de învățătură românească.

Cazania păstrată la *Zdrapti* e și ea o dovadă în plus, despre serviciile pe care biserica ortodoxă le-a adus neamului și limbii noastre.

Socotim, că locul acestei cărți ar fi mai potrivit și mai asigurat în muzeul arhiepiscopesc sau în biblioteca Academiei teologice «*Andreiane*» din Sibiu, unde viitorii preoți ai bisericii noastre ar avea prilejul să facă cunoștință, măcar de formă, cu o carte în care marele mitropolit *Varlaam* al Moldovei a căutat «*a pogorâ Sfânta Scriptură tot mai pe înțelesul oamenilor*». Pr. Il. V. Felea.

Țara Bârsel. A apărut Nr. 2 pentru Martie—April 1930. Este o revistă serioasă, cu tipar frumos, redactată cu multă îngrijire, atât ca fond, cât și ca formă. Articolele sânt semnate de dnii: M. Sotiriu, A. A. Mureșanu, I. Prișcu, N. Orghidan, Dr. N. Popea, C. Mușlea, A. Banciu ș. a. Abonamentul: 260 lei pe un an. Adresa: Brașov, Bdul Regele Ferdinand 14.

Un nu știu ce...

*Un nu știu ce profund se sbate
În inimă în fiecare
Zi. Sufletul robit de gânduri
Nelămurite 'n dese rândari
Se sbuciumă 'n muștrări amare.*

*De vorbă nu mai stau cu nimeni
Și dacă rar, din întâmplare,
Sânt cu mai mulți: eu par o stâncă,
Neliniștea mereu mă mână,
Mă 'nlănțule cu 'nfrigurare.*

*Mă duc, în zor, pe câmp și-acolo
De multeori mă rog, dar zarea
Mă tulbură. În rugăciune
Nu simt căldura vremii bune
Și pâlpăle în ea: muștrarea.*

*În nopți de veghe la lumina
Atâtor slove chemătoare,
Zadarnic caut mângălere
Și pace — semn de învlere
Al zilelor mulțamitoare.*

*M'am cercetat pe mine însumi
Sever, dar n'am găsit în mine*

*Nici un motiv real de vină,
Așa că lipsa de hodină
Lăuntrică din alt loc vine.*

*Azi noapte după ora două,
Când vântul șuera năpraznic,
Un gând, înfripat în grabă,
Mi-a șoptit: «Un om de treabă
Ți-a tulburat al vlieții praznic».*

*«Dar tot el îți va da odată
Îndreptățita ta răsplată.
Dreptatea trebuie să vină
Cu valari mândre de lumină
În inima îndurerată».*

*Încrezător în zile bune,
În el, aștept acum să vină,
Surâzătoare ca o zină,
Dreptatea — veșnică lumină
În bezna clipeilor nebune.*

VASILE STOICANEA.

Curs practic de electricitate pentru ajutor de instalatori, instalatori și tehnicieni, de Inginer *Silviu Crăclunaș*, Sibiu, Inst. «*Dacia Traiană*». Un vol. 204 pagini. Prețul 100 Lei.

Conferențe publice

A doua serie de conferențe religioase, ținute în aula Academiei noastre teologice din Sibiu, a fost începută în 7 l. c. de păr. prof. I. Lupaș, despre «O cântăcică de rugăciuni și autorul ei».

Conferențiarul spune că, cu ocazia congresului național bisericesc, din Noemvrie anul trecut, a găsit o cântăcică de rugăciuni la un anticariat din București. Cântăcicele îi lipsește pagina primă. Nu i se cunoaște deci nici titlul, nici autorul. E dedicată Doamnei Știrbei, soția Domnitorului muntean, și datează din 1850. Autorul ei, după a doua ediție, se deduce a fi Dionisie Sadov, prescurtat din Sadoveanu, călugăr la mănăstirea Sadova, lângă Dunăre.

E originar din Săliște. Trece la 1820 cu tatăl său în Moldova. La etatea de 17 ani, călugărindu-se, se duce la Sf. Sava. Mai târziu editează o revistă «Vestitorul», și altele. A publicat chiar o bibliotecă cu meditațiile lui Augustin și Cugetările lui Pascal. La 1848 îl găsim la Sibiu, alături de mitropolitul Șaguna. Pleacă din nou la Sadova, de aici din cauze politice trece în Bulgaria și apoi la Constanța, de unde se întoarce în Moldova. Gr. Ghica are idei foarte salutare despre el. La 1859 ajunge chiar locotenent episcopal la Buzău. Melhisedec zice, că face parte din figurile cele mai de văz ale bisericii.

Ideea centrală ce se desprinde din cartea aceasta este, că omul în viață să nu descurajeze nici odată, căci binele totdeauna va triumfa asupra răului. Dacă avem, inchee di Lupaș, atâtea figuri în istoria noastră bisericească, credem că și amintirea lui Dionisie Sadov merită toată atenția și tot respectul nostru.

— Tot Păr. I. Lupaș a vorbit, la Dumineca Ortodoxiei, în sala prefecturii despre marele iubitor al tinerimii noastre studioase, Emanuil Gojdu, în legătură cu rolul femeii ortodoxe în viața celui dispărut înainte cu 60 de ani. În deosebi au impresionat cuvintele conferențiarului, când a arătat raporturile ce s'au desfășurat între Gojdu și Șaguna. (Comemorarea lui Emanuil Gojdu s'a făcut de altfel și la Arad și Cluj, prin același conferențiar, cum am raportat în ziarul nostru, Nr. 12 din a. c.). Conferențele amândouă au fost onorate de prezența I. P. S. S. Mitropolitului nostru Nicolae și a altor distinși intelectuali, cari au ovaționat călduros pe neobositul nostru prof. universitar și academician.

CARTI ȘI REVISTE

Viața Săceleană, revistă literară, culturală, apare lunar, în Satalung—Săcele (Brașov), șoseaua Regele Ferdinand Nr. 670. Nrul 2 din Februar 1930 conține: Păstoritul mocanilor săceleni în Țara Românească, interesante povestiri, documente, versuri ș. a. Se publică în deosebi articole privitoare la Săcele. Abonamentul 40 lei pe jumătate de an.

Luceafărul Literar și Artistic, apare în Brăila (strada V. P. Sassu 35). Nr. 8 și 9 pentru Februar și Martie 1930 conține proză și versuri, de I. C. Sava, Th. Șerbănescu, Liviu Opriș și alți colaboratori. Abonamentul anual 150 lei.

Citiți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

INFORMAȚIUNI

Călătoria M. Sale Reginei Maria. Suverana țării noastre și suita Sa se află acum în excursie pe Nil, în Egipt. Călătoria pe acest râu durează până la 16 Martie, cu oprire la toate templele, unde arheologii vor da explicațiile necesare. La întoarcere M. Sa se oprește la Cairo, de aici trece în Palestina, unde va sta cinci zile.

Desfacerea logodnei princelare. Ministrul Casei regale comunică: *Alteța Sa Regală Principesa Ileana a României, de acord cu M. Sa Regina Maria și cu Inalta Regență, a hotărât a nu mai da urmare proiectului căsătoriei Sale cu contele Alexandru de Hochberg.*

La ministerul de instrucțiune și culte s'a întocmit un proiect de lege privitor la ordonanțarea sumelor cunvenite diferitelor culte. Proiectul de lege va fi depus zilele acestea în parlament, a cărui sesiune este prelungită, prin mesajul regal, până la 30 April.

† **Preot Nicolae Oancea**, în al 78-lea an al etății, al 42-lea an al preoției și 52 ani în serviciul școlar-bisericesc după o scurtă și grea suferință și a dat sufletul în mâinile Creatorului. În mormântarea i s'a făcut în 9 Martie a. c. la ora 2 p. m. în cripta familiară din cimitiriul bisericii ortodoxe rom. din Petrești, protopopiatul Sebeșului. Luptă bună a luptat: Credința a păzit. Fie i memoria binecuvântată!

Dela frații din America. Românii de peste ocean, din Indiana-Harbor și din Cleveland, au sărbătorit cu mare dragoste pe dl și dna N. Iorga. În acest oraș oaspeții au stat două zile, Duminecă și Luni în 16 și 17 Februar 1930, au vizitat bisericile românești din localitate, dl prof. N. Iorga a vorbit Duminecă d. a. poporului, venit în mare număr, în hala societății Carpatina, îndemnându-l să citească scrieri românești, ear tinerele să învețe cât mai bine limba maternă. În ziua următoare a ținut conferința la Western Reserve University despre România în Balcani; au participat profesori și studenți universitari și mulți români. Seara, dl și dna Iorga au plecat la Akron, Ohio, unde în altă zi au vizitat colonia română de acolo. Dl profesor a ținut și aici o conferință, la Kent University, în limba engleză, de față fiind și multă lume românească.

Pentru preoțime. Stofe bune, ieftine, speciale pentru reverenți, se găsesc de vânzare, în cantitate restrânsă, la Librăria Arhiepiscopaleană, Sibiu, cum se poate vedea din anunțul publicat în acest număr. Doritorii sânt invitați a se adresa cu încredere și cât mai curând către Librăria noastră.

ȘTIRI LOCALE

Iubileu. În 6 Martie a. c. împlinind 25 ani de când a fost încredințat cu conducerea Tipografiei arhiepiscopaleană dl *Gheorghe Poponea*, personalul tipografiei a ținut să-l sărbătorească, intrunindu-se în cerc restrâns la o masă comună, unde după felicitare, i s'a predat un cadou.

Dela primărie. Se aduce din nou la cunoștință, că aruncarea gunoaielor (paie, sticle, cărămizi, pietri etc.) în albia canalelor de mori, care traversează orașul, este strict interzisă; contravenienții vor fi aspru pedepsiți.

Pagina pastorală

La Dumineca a doua din post

Evanghelia dela Marcu 2, 1—12, Vindecarea slăbănogului din Capernaum. Întâmplarea aceasta e redată și în Luca 5, 17—26 și Matei 9, 2—8.

Mântuitorul se află în plină activitate, faima i se răspândise pretutindenea, și acum ori unde apărea, mulțimea alerga la el ca să-l vadă, să-l asculte și să-l roage. Alergarea norodului la Hristos intriga amarnic pe Farisei și cărturari, doctori ai «legii» și ireproșabili credincioși și păzitori ai literei ei. De aceea ori unde apărea Isus, își făceau și ei apariția, netrecând cu vederea nici un cuvânt ce ieșea din gura lui, controlându-i toate afirmațiunile și faptele, ca nu cumva să lucreze împotriva «legii».

O astfel de scenă e redată în evanghelia citită astăzi. Acțiunea se petrece în Galileea orașul Capernaum, loc predilect de predicare a Mântuitorului.

Despre intrarea lui Isus în acest oraș zvonul se răspândise repede. În casa unde era, «îndată s'au adunat mulți cât nu mai puteau încăpea nici pe lângă ușe, și grăia lor cuvântul». Fariseii și învățătorii «legii» erau și ei prezenți. Mântuitorul însă dădea învățăturii în așa fel, încât nici unul nu-i putea imputa nimic. Toți ascultau în liniște și cu admirațiune. Reculegerea aceasta e tulburată însă printr-o scenă stranie. Zgomot pe acoperișul casei, o parte din el e ridicat și prin această deschizătură e coborât patul în care zăcea un slăbănog. Cei patru oameni cari îl purtau, «neputând ei a se apropia de El pentru norod, au descoperit casa unde era, și spărgând, cu pogorât patul în care zăcea slăbănogul». Mc. 2. 4. Acest procedeu însemna un apel de forță adresat lui Hristos, prin silă voiau să-i smulgă o binefacere. Acțiunea aceasta îndrăzneală însă era de mai înainte iertată și ascultată.

Slăbănogul așezat jos la picioarele Mântuitorului tăcea. Procedura neobișnuită prin care a ajuns aci exprima din destul dorința și credința sa. Isus a înțeles îndată totul, iar de pe buzele sale se desprind cuvintele de deslegare și iertare: «fiule, iartă-ți se fie păcatele tale». Aceste cuvinte au însemnat pe slăbănog și au calmat mulțimea. Nici unul nu s'a aflat care să întrerupă tăcerea, doar fariseii păreau contrariați de cuvintele lui Isus, căci cugetau întru inimile lor:

Acesta grăiește hule! Cine poate ierta păcatele, fără numai unul Dumnezeu? Fără îndoială, cugetarea le era logică, singur Dumnezeu poate ierta păcatele, precum singur Dumnezeu poate citi gândurile ascunse ale omului; de acest din urmă lucru se pare că nu-și prea dădeau seama. Atunci Isus, pentru a le da un semn vădit de puterea sa, zise: «Ce este mai lesne: a zice slăbănogului, iartă-ți se fie păcatele sau a zice: scoală și-ți ridică patul tău și umblă? Ci ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, (a zis slăbănogului): Ție zic, scoală... și s'a sculat îndată și ridicându-și patul, a ieșit înaintea tuturor»...

Faptului ne mai auzit de iertare a păcatelor i se adaugă minunea vindecării; nimenea nu se așteptase la așa ceva, căci starea bolnavului era disperată aproape. Mulțimea senzibilă în fața manifestațiunilor miraculoase vădite, iubila: «...se spăimântau toți și laudau pe Dumnezeu»... Poate și unii din farisei, clătănind cu scepticism capetele, în fața faptului minunat vor fi zis: niciodată n'am văzut așa»...

Învățătorii «legii» erau aduși în încurcătură; după credința lor nici Mesia nu putea ierta păcate, și iată acum, unul care și zice Fiul Omului, îndeplinește această funcțiune. Cu-

vântul Mesia, era pentru jidovi numele unui împărat al lor exclusiv, care prin forță avea să întemeieze o împărăție mesianică (de fericire pământescă pentru poporul ales). «Isus Hristos a încercat însă, nerenunțând la acest titlu de rege, să-l desfacă de înțelesul său profan, să-l curățească, să-l spiritualizeze, și în același timp să-l extindă la întreaga omenire. Fiul Omului a fost termenul ales de către Isus pentru a aduce pe jidovi la noțiunea mântuirii universale». O mântuire și același Mântuitor pentru toți, așa ne învață doar Scripturile.

Gheorghe Secaș
profesor de teologie

Obiectul predicării

Obiectul predicării îl formează tot ceea ce servește spre zidirea, înălțarea și mântuirea sufletelor. — Predica este a se socoti cu un mijloc practic în vederea întreținerii unei vieți creștinești perfecte și prin aceasta realizarea scopului ultim al omului, mântuirea.

Ce trebuie să facem pentru a ne mântui, iată ce are predica să spună.

1. Pentru a stabili obiectul predicării în amănunte, am putea pleca dela întrebarea tânărului din Evanghelia:

«Ce să fac pentru a moșteni viața de veci?».

«Păzește poruncile!» e răspunsul Mântuitorului, iar poruncile sânt: Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău... și pe aproapele tău, — deci prima și cea mai mare poruncă e dragostea. Iată un punct stabil.

2. Purcuzând mai departe, tot după învățătura Mântuitorului Hristos, stabilim un al doilea punct (Marcu 16, 16). «Cel ce va crede (în Hristos) și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi» și în Ioan 3, 18. «Cel ce crede întru El, nu se judecă, iar cel ce nu crede, iată este judecat, că nu a crezut întru numele Celui unuia născut, Fiul lui Dumnezeu», — a doua poruncă ar fi credința.

3. Rămânând tot în cadrele descoperirii divine mai aflăm următoarele: În V. T. Înțelepciunea fiului lui Sirah 2, 9. zice: «Voi cari vă temeți de Domnul, nădăjduiți fericire, bucuria veșnică și milostirirea»; în Ps. 42, 5. — Pentru ce ești întristat o suflare al meu și neliniștit, nădăjduiești în Dumnezeu mântuirea feții mele.

Nădejdea ca mijloc de mântuire e afirmată și în N. T. Tit 2, 13. Evr. 10, 23. Mai explicit este în 1 Petru 1, 13. «Pentru aceea încingând mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă desăvârșit, nădăjduiți spre harul — mântuirea — care se aduce vouă prin arătarea lui Isus Hristos! Iar apostolul Pavel Rom. 8, 24 zice: «Că prin nădejde ne am mântuit». Iată deci un al treilea adevăr, care va trebui să formeze obiect al predicii: nădejdea.

Analizând acum la rândul lor, credința, nădejdea și dragostea, aceste virtuți indispensabile mântuirii, vom deduce din ele rând pe rând: din virtutea credinței, toate adevărurile de credință, căci ne vom întreba ce trebuie să vedem pentru ca să ne mântuim, din virtuțile nădejdei și a dragostei toate adevărurile de morală, învățând dela ele ce viață va trebui să ducem, ce lucruri să râvnim, spre ce țeluri să ne fixăm doririle, ce datorii avem de îndeplinit față de Dumnezeu și aproapele, cum să viețuim în legătură cu el etc.

Asemenea va forma obiect al predicii păcatele cari stau împotriva virtuților amintite, arătându-se urăciunea lor și pierzarea la care duc și dându-se sfatul de-a le părăsi și-a întoarce la virtute care asigură mântuirea și viața veșnică.

Gheorghe Secaș
profesor de teologie

